

Κι ενώ ο Ιούλιος του 2020, εκπνέει, ο κόσμος, ο σκεπτόμενος κόσμος, στέκει μουδιασμένος κι αμήχανος μπροστά στην πανδημία. Όχι μόνον για την απειλή αυτή καθ' αυτή, όσο για τις, ας τις χαρακτηρίσουμε, παράπλευρες επιπτώσεις.

Δηλαδή: Καταλαβαίνει, αφενός, την επικίνδυνη πολιτική που μπορεί να εφαρμόσει μια επιπόλαιη συνείδηση, όρα περίπτωση Βραζιλίας έτσι για να τεθεί πολύ διακριτικά, αντιλαμβάνεται επίσης την επικίνδυνη ισορροπία που πρέπει να διατηρηθεί ανάμεσα στην επιβίωση από την πανδημία και τη συγκράτηση της πραγματικής οικονομίας.

Είναι μια δύσκολη εξίσωση, που γίνεται ακόμα δυσκολότερη καθώς, όπως πάντα συμβαίνει, υπάρχουν τόσο συγκρουόμενα συμφέροντα, όσο και λάθος προσεγγίσεις.

Κάτι άλλο εξίσου ανησυχητικό είναι οι ακραίες θέσεις και συμπεριφορές που μπορεί να προέρχονται, είτε από απληροφόρητους πολίτες, είτε από οποιαδήποτε κέντρα εξουσίας. Τόσο η άνευ δισταγμού υπακοή όσο και η προκλητική περιφρόνηση του κάθε μέτρου, οδηγούν σε αδιέξοδα.

Κάτω από αυτές τις συνθήκες δημιουργείται άλλο ένα ρήγμα στις σχέσεις των πολιτών. Πέρα από τις κομματικές, τις οικονομικές, τις κοινωνικές, τις ποδοσφαιρικές, τις ταξικές, τις ηλικιακές, τις τοπικές αντιθέσεις που φέρνουν ομάδες πολιτών σε αντιπαράθεση δημιουργήθηκε άλλη μια, και μάλιστα έντονη καθότι έχει να κάνει με το δίπολο ζωή - θάνατος. Ένα πρώτο ερώτημα, είναι ποιοί βολεύονται με αυτές τις διαιρέσεις, με αυτές τις αντιπαλότητες. Οι πολίτες, σίγουρα όχι.

Είναι πολύπλοκο να φθάσει κανείς σε μια ώριμη και σωστή αντιμετώπιση κι αυτό διότι είναι εξίσου δύσκολο να έχει μια αντίστοιχη ενημέρωση. Ακούμε καθημερινώς περί τόσων νέων

κρουσμάτων, αλλά ποτέ δεν μάθαμε πόσα τεστ γίνονται καθημερινώς. Τα 53 ή τα 99 κρούσματα θα είναι ανησυχητικά αν έχουν γίνει 300 τεστ, αλλά θα είναι ενθαρρυντικά αν έχουν 9.000. Όπως επίσης και την γεωγραφική τους τοποθέτηση. Όσο πιο οικουμενικά τόσο πιο αξιόπιστα.

Στην ευρύτερη σύγχυση συμβάλουν τα μέσα ενημέρωσης. Πρόσφατο παράδειγμα οι δηλώσεις που έκανε ο Andrea Bocelli. Αμφίσημες ίσως, αφού μας είπε πως ένωσε *«εξευτελισμένος, προσβεβλημένος»*

από τα μέτρα που ελήφθησαν και ότι:

«...είναι αδιανόητο πως τα σχολεία έκλεισαν τόσο γρήγορα και με την ίδια ταχύτητα τα νυχτερινά κέντρα άνοιξαν και πάλι, όπου η νεολαία πηγαίνει ώστε να διαλύσει το μυαλό της».

Υπήρξαν λοιπόν Μέσα που πέρασαν ασχολίαστες τις απόψεις του τενόρου, και άλλα που τις χαρακτήρισαν ως «επικίνδυνο παραλήρημα». Και αίφνης το ευπόληπτο είδωλο που συγκίνησε τους πιστούς την Κυριακή του Πάσχα όταν έδωσε σόλο παράσταση στον καθεδρικό ναό του Μιλάνο Duomo ως μήνυμα αγάπης, θεραπείας και ελπίδας στην Ιταλία και τον κόσμο, έγινε, με δυο λέξεις, παρίας και δη επικίνδυνος.

Περίεργοι καιροί τω όντι.